

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτοντοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα ἕξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξῃ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ θγαίνῃ
κι' ὅταν ἔχω ἐξουπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅτ' ἔπαρχίας — καὶ ὅτ' Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραθέρη — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτ' ἂν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μᾶς μὴ δεικνῆ.

Μηνὸς Αὐγούστου τριακοστή
κι' ἄς μᾶς πληρόνη ὅποιος χρωστῇ.

Ἐκατὸν τριάντα δύο
καὶ ὅτ' ἂν Βάττεμβεργ ἀντίο.

Θεέ, τὶ καταντιὰ
καὶ τὶ τζαναμπετιὰ.

Νά! νά! σεισμὸς ἀκόμη τὸ ἔδαφος σαλεύει
καὶ γογγυτὸ καὶ βρόντος ἐκ τῶν ἐγκάτων φθάνει,
ἀλλ' ὁμοῦ δὲν εἰξεύρω τὶ τοῦ Θεοῦ κατέβη
κι' ἀπάνω μᾶς μονάχα ζητεῖ νὰ ξεθυμάνῃ.
Εἰς τόσας τρικυμίας πολιτικὰς καὶ σάλους
μᾶς πολεμεῖ κι' ἐκεῖνος μαζὶ μὲ τόσοὺς ἄλλους.

Εἰς τὶ αὐτὸς ὁ τόπος ἡμάρτησε ὡς τώρα,
ἀφοῦ εἰς μακαρίαν ἀφίνεται γαλήνην
καὶ οὔτε ὅπως ἄλλοι κάθε στιγμή καὶ ὥρα
ζητεῖ νὰ συνταράξῃ τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην;
ἀφοῦ φτυσιαῖς καὶ μπάτσιαις κι' οἱ Βούλγαροι μᾶς δίνουν
καὶ τᾶλλο μαγουλὸ των οἱ Ἕλληνες προτείνουν;

Εἰς τὶ αὐτὸς ὁ τόπος ἡμάρτησε ὡς τώρα;
ποῖος φέρνει τὴ μεγάλη αὐτὴ τζαναμπετιὰ
καὶ μόλις ἠσυχάζει καὶ χάνεται μὴ μπόρα,
ἀνέλπιστη φουντόνει κι' ἐξαφνικὴ φωτιὰ;
Ποῖος τόσο γρουσουζλοῦκι ἀπάνω του νὰ ἔξῃ,
ποῦ τόσας εὐτυχίας καὶ ἀγαθὰ μᾶς βρέχει;

Καὶ εἶχαμε ἀνάγκη πέντε καὶ δέκα ἔτη
νὰ μὴν εὐροῦμ' ἐμπρὸς μᾶς κανένα τζαναμπέτη,
σεισμὸς νὰ μὴ μᾶς ἔλθῃ, ἀρρώστια ἢ πλημμύρα
κι' ὁ οὐρανὸς νὰ ρίχνῃ ἀντὶ χαλάζι λίρα
κι' οὔτε κανεὶς ζευζέκης νὰ σηκωθῇ καὶ πάλι
καὶ πραξικόπημ' ἄλλο ὅτ' ἂν μέση νὰ μᾶς βγάλῃ.

Ποτέ Σπανὸ δὲν βροῖσκω νὰ τρέξῃ ὅτ' ἄ σοκάκια,
ὄλους τοὺς βλέπω νᾶχουν καὶ γένεια καὶ μουστάκια
κι' εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
θαροῦ Σπανὸς πῶς εἶναι ἓνας Σεμιτέλος μόνον.
Μὰ γρουσουζιά κι' ἐκεῖνος νὰ ἔξῃ τάχα τόση,
ὅστε τὴ Ρωμηοσύνη μὲ μὴ νὰ ξεπατώσῃ;

Μὰ σὺ, θεὲ μεγάλε τῆς ἐλεημοσύνης,
σὺ ἀνατρέπεις ἄρδην τὴν γῆν τῆς Ρωμηοσύνης,
χαλᾷς τὸ καθεστῶς μᾶς καὶ τὰς ἰσορροπίας
κι' ὁ κόσμος ἐξαντλεῖται μὲ τὰς φιλανθρωπίας.
Καὶ ἂν πηγαίνωμ' ἔτσι, πρὶν πάρωμε τὴν Πόλι,
μὰ τὸ σταυρὸ, ἀδελφίκα, θὰ ξεκληρίσωμ' ὄλοι.